

ایرباس و بوئینگ

مبارزه جهت سلطه بر بازار جهانی

نصرت تیمورزاده

هفدهم فروردین ماه هشتاد و شش

ضرب آهنگ پر قدرت اعتصاب کارگران ایرباس در ۲۸ فوریه، پاسخی شایسته و درخور به تحریکات مدیران ایرباس بود.

کارکنان ایرباس در شهرهای Varel, Nordenham, Laupheim در آلمان، و Tolouse, Saint Nazaire, Me`aulte در فرانسه در ۲۸ فوریه دست از کار کشیدند. در آلمان بیش از ۵ هزار نفر از کارگران سه شهر فوق در Varel جمع شدند و در فرانسه بیش از ۱۸ هزار نفر اقدام به اعتصاب و تظاهرات نمودند. شعار "تهاجم به هر یک از ما، تهاجم به همه ماست" به شعار اصلی اعتصابات و تظاهرات تبدیل گردید. در شهر Varel آلمان نه تنها کارگران دست از کار کشیدند، بلکه اقدام به سد کردن درب اصلی کارخانه نموده و تا روز دو شنبه ۵ مارس در تمام ساعات شبانه روز پست‌های نگهبانی ایجاد کردند.

در روزهای قبل از ۲۸ فوریه، اخبار ضد و نقیضی در مطبوعات و رسانه‌های جمعی مبنی بر بیکار سازی و فروش بخش‌هایی از کنسرن ایرباس انعکاس یافته بود. و بالاخره در روز ۲۸ فوریه مدیران کنسرن در یک مصاحبه مطبوعاتی اعلام نمودند که حدود ۱۰ هزار نفر از کارگران و کارکنان ایرباس در فرانسه و آلمان بیکار خواهند شد. از نقطه نظر آن‌ها این بیکار سازی در خدمت "رفع بحران" و نجات محل اشتغال باقی مانده کارکنان ایرباس می‌باشد.

خالی از فایده نخواهد بود چنانچه در پرتو بعضی از آمار به جوهر این "بحران"، نتایج حاصل از آن و سیاست کنسرن اشاره‌ای بکنیم.

رقابت مابین دو بزرگترین کنسرن (که مقام اول و دوم را در سطح جهان دارند) یعنی بوئینگ و ایرباس که در عین حال بخشی از مجموعه صنایع تسلیحاتی را در خود جای داده‌اند، به شدیدترین وجهی به پیش برده می‌شود. مضمون رقابت دو کنسرن در جوهر خود، رقابت بین امپریالیست‌های امریکائی و اروپائی، رقابت بر سر سلطهء بلامنازع بر بازار جهانی و رقابت بین دولت‌های امپریالیستی اروپا را در خود دارد (ایرباس پروژهء مشترک چهار کشور اروپائی یعنی فرانسه، آلمان، انگلستان و اسپانیا می‌باشد). این جنگ مرگ و زندگی بین دو کنسرن یاد شده، در واقع بخشی از سازماندهی نوین تولید جهانی بوده و مشابه آن در رشته‌های دیگر تولید جهان نیز مشاهده می‌شود. ادغام کنسرن‌های بزرگ، و انتقال تولید به مناطق ارزان بخشی از این سازماندهی نوین تولید جهانی است. این سازماندهی نوین در عین حالی که سرمایه‌گزارهای جدید و به کار گرفتن آخرین پیشرفته‌ها در حوزهء تکنولوژی و الکترونیک را با خود دارد، مولد تضاد جدیدی نیز می‌باشد. این تضاد تناسب مابین گسترش و کشف بازارهای جدید از یک سو و سرعت رشد تولیدات از سوی دیگر می‌باشد. (رشد تولیدات بسیار فراتر است از گسترش بازارهای

جدید جهت فروش این تولیدات است) نتیجه حاصل از این تضاد، بیکار سازی در ابعاد میلیونی و رقابت مرگ و زندگی بین کنسرن های غول آسا می باشد.

کنسرن بوئینگ از سال ۲۰۰۱ بیش از ۴۰ هزار نفر از کارگران و کارکنان خود را یا از طریق فروش بخش هایی از مراکز تولیدی خود و یا از طریق باز خرید اجباری، بیکار ساخته است و در حال حاضر تنها در ۸ مرکز، تولید هواپیما و تسلیحات خود را حفظ کرده است. این کنسرن فقط در سال ۲۰۰۵ مجتمع Wichita در آمریکا را که در آن ۸ هزار نفر کار می کردند به مبلغ ۱،۲ میلیارد دلار به یک سرمایه دار فروخت. سرمایه دار جدید علاوه بر لغو قراردادهای موجود مابین بوئینگ و کارکنان، بیش از ۱۵ درصد از کارکنان را بیکار نموده و ۱۰ درصد دست مزد را پائین آورد. بوئینگ اعلام کرده است چنانچه دولت بوش هواپیماهای نظامی CT17 را از آن ها نبرد، بین سالهای ۲۰۰۸ و ۲۰۰۹ تعداد ۷ هزار نفر از کارکنان خود را بیکار خواهد ساخت. به این رقم می بایستی تعداد ۲۵ هزار از کارگران شرکت های تولید وسائل یدکی در ارتباط با بوئینگ را اضافه نمود.

طرح ارائه شده توسط مدیران ایرباس در واقع جوابی به سیاست های بوئینگ می باشد. با وجود این که مدیران ایرباس در ۲۸ فوریه فقط از بیکار شدن حدود ۱۰ هزار نفر صحبت می کردند ولی روزنامه فاینانشال تایمز در ۵ مارس اعلام کرد که رقم بیکار سازی معادل ۲۲ هزار نفر خواهد بود. (در مجموعه کنسرن ۵۶ هزار نفر اشتغال به کار دارند) در سال ۲۰۰۵ کنسرن ایرباس ۲،۸۵ میلیارد یورو سود خالص داشته که ۱۷ درصد بیش از سال ۲۰۰۴ است. بنا به نوشته روزنامه داخلی کنسرن (اخبار ایرباس) سال ۲۰۰۶ از نقطه نظر تولید و فروش وضعیت بسیار درخشانی را نشان می دهد" در همین سال ارزش سالیانه کالای تولید شده هر کارگر برابر ۴۰۵۳۰۱ یورو می باشد. بنابراین روشن است که ایرباس را ورشکستگی تهدید نمی کند. در رقابت بین این دو کنسرن، بوئینگ توانست از طریق هجوم به کارگران هم چنان مقام اول خود را در آستانه هزاره سوم حفظ نماید. طرح کنونی ایرباس اعلام جنگ مقام دوم به مقام اول است.

در این رقابت مرگ آور، دولت های امپریالیستی آمریکا و اروپا نیز نقش خود را از طریق سوبسید این کنسرن ها بازی می کنند. دولت آلمان مبلغ ۱،۸ میلیارد یورو جهت ساختن مدل های A300, A310, A320 در اختیار ایرباس قرار داد. علاوه بر این ضمانت وام ایرباس به مبلغ ۲،۱ میلیارد یورو را به عهده گرفت و از آنجائی که خرید و فروش هواپیما در بازار بین المللی به دلار انجام می گیرد، دولت آلمان مبلغ ۲،۰۳ میلیارد یورو بابت نوسانات ارزش دلار به ایرباس اختصاص داد. ایالت هامبورگ مبلغ ۹۰۰ میلیون یورو بابت خرید زمین های دهقانان جهت گسترش باندهای فراز و فرود هواپیماها به ایرباس کمک نمود. و تمام این کمک های بی دریغ در شرایطی انجام می گیرد که قوانین تصویب شده در پارلمان آلمان در همین فاصله شدیدترین تهاجم به دستمزد اقشار پائین جامعه را سازمان داد. دولت فرانسه ۲۵ درصد سهام کنسرن را خریداری نموده تا از این طریق منافع امپریالیستی فرانسه را در این کنسرن حفظ نماید.

ارقام مختصر بالا به عیان نشان می دهند که نه بوئینگ و نه ایرباس با "بحران" روبرو نبوده و جنگ تنها و تنها جهت سلطه بر بازار جهانی و کسب حد اکثر سود می باشد.

در مقابل تهاجم وحشیانه مدیران ایرباس، کارگران با اعتصاب در شهرهای مختلف آلمان و فرانسه در همان روز اعلام خبر، جواب مناسبی به این تهاجم دادند. در سه منطقه آلمان که یا کاملاً بسته شده و یا به فروش خواهند رسید

اعتصاب تا روز ۵ مارس ادامه پیدا کرد. در فرانسه روز ۶ مارس، روز اعتصاب سرتاسری در ایرباس اعلام گردید که در آن بیش از ۱۸ هزار نفر شرکت کردند. مدیران کنسرن در جلسات مختلف مجامع عمومی کوشش کردند که با وعده و وعید از ادامه اعتصاب جلوگیری به عمل آورند. با این استدلال که ادامه اعتصاب وضعیت اشتغال باقی مانده را به خطر انداخته و در صورت عدم تولید، مناطق دیگر نیز با مشکل روبرو خواهند شد، سعی کردند که همبستگی مابین کارگران را تضعیف نمایند. این دیگر اوج بی شرمی است که طرح بیکار سازی ده‌ها هزار نفر را اعلام نموده و آن‌گاه کارگرانی را که جهت حفظ اشتغال خود مبارزه می‌کنند، متهم به به خطر انداختن اشتغال دیگران کرد.

ملاقات صدراعظم آلمان مرکل و رئیس جمهور فرانسه ژاک ژیراک در ارتباط با طرح مدیران ایرباس و کشمکش‌هایی که مابین این دو قدرت امپریالیستی جهت هم کاسه کردن سیاست‌های خود در خدمت این کنسرن نتیجه‌اش این بود که آن‌ها در مصاحبه مطبوعاتی مشترک اعلام کردند که طرفین رضایت خود را از "توازن" بیکار سازی‌ها در دو کشور ابراز نموده و از این امر خرسند هستند که مدیران ایرباس به طور "عادلانه" طرح خود را در ارتباط با حفظ توازن در دو کشور ارائه داده‌اند. کارگران اما می‌گویند: بیکار سازی حدود ۲۲ هزار نفر کدام "توازن عادلانه" را در خود دارد.

سران راست اتحادیه فلزکاران آلمان در حین پشتیبانی از اعتصاب، کوشش می‌کنند همبستگی بین‌المللی میان کارگران از تضعیف نموده و سیاست ورشکسته حفظ "منافع ملی" را به پیش برند. برای آن‌ها حفظ محل اشتغال کارگران آلمانی مهم‌تر از مبارزه همبسته و همگانی در سرتاسر کنسرن است. کارگران پیشرو اما با طرح شعار "هجوم به هر یک از ما، هجوم به همه ماست" مجدانه سعی می‌کنند که اعتصاب همگانی و همبسته را در تمام کشورهایی که ایرباس مراکز تولیدی دارد، سازمان دهند. نتیجه سیاست تنگ نظرانه، راست و بوروکراتیک رهبران اتحادیه باعث گردید که در روز ۶ مارس تنها در فرانسه اعتصاب عمومی انجام گرفت. با این بهانه که آن‌ها در تدارک اعتصاب عمومی در ۱۶ مارس در سرتاسر اروپا هستند. این تظاهرات سرتاسری را اتحاد سندیکاهای فلزکاران اروپا اعلام کرده است.

در میان مردم چه در آلمان و چه در فرانسه موج پشتیبانی وسیعی در دفاع از کارگران ایرباس به وجود آمده است. یک راننده تاکسی در شهر تولوز فرانسه که در تظاهرات ۶ مارس شرکت کرده بود، همبستگی خود با کارگران ایرباس را چنین اعلام کرد: "دیگر بس است. ما هم چنان که علیه قانون اساسی اروپا بودیم، علیه سیاست دفاع از کارفرمایان نیز هستیم. در فرانسه اکنون انقلاب است. انسان باید مقام اول را داشته باشد و بعد سرمایه. تولوز صد در صد در پشت کارگران ایرباس صف کشیده است. ما نه تنها باید در تمام مراکز تولید ایرباس بلکه در مقیاس جهانی بجنگیم. مدیران ایرباس دزد هستند. می‌رسید از چه کسی دزدیده‌اند؟ از همه ما و به این دلیل است که ما با کارگران ایرباس همبستگی کرده و مبارزه پیروزمندانه‌ای برای آن‌ها آرزو می‌کنیم..." در همین فاصله صدها گروه، حزب و سازمان با ارسال پیام‌های پشتیبانی چه در آلمان و فرانسه و چه در سطح بین‌المللی به دفاع از کارگران ایرباس پرداخته‌اند. فعالین چپ اتحادیه از طریق سازماندهی گروه‌های همبستگی تلاش می‌کنند نشان دهند که نباید کارگران ایرباس را در این مبارزه تنها گذاشت. چرا که سیاست بیکارسازی و کسب حد اکثر سود مختص یک کنسرن و یا یک کمپانی نیست. این سیاست افسار گسیخته سرمایه را کارگران اپل در سال ۲۰۰۴ تجربه

کرده‌اند و کارگران Bosch, Siemens, Ben Q, Telekom, Daimler-Kryslar ... قربانیان بعدی بودند.

کمیته همبستگی با کارگران ایران - هامبورگ همراه با تعدادی از اعضای حزب مارکسیست - لنینیست آلمان (MLPD) و فعالین چپ اتحادیه اقدام به تشکیل یک گروه همبستگی با کارگران ایرباس نمودند.

در روز ۴ مارس هیئتی از جانب گروه همبستگی به شهر Varel در ۲۰۰ کیلومتری هامبورگ رفت. این جا یکی از مناطقی است که باید فروخته شود. در آن جا نه تنها کارگران از ۲۸ فوریه دست از کار کشیدند، بلکه با بستن دروازه اصلی کارخانه مانع از ورود و خروج تولیدات شدند. در آن جا ۱۳۰۰ نفر استخدام رسمی و ۱۵۰ نفر کارگران قراردادی هستند. ۹۳ درصد از کارگران در سندیکا متشکل بوده و شاید درست به این علت است که در آن جا علاوه بر اعتصاب، پست نگهداری هم در مقابل کارخانه وجود داشت. در هامبورگ ۱۲۰۰۰ نفر در ایرباس کار می‌کنند و درجهء تشکلیابی‌شان ۲۹ درصد است. علت را آن‌ها این‌گونه توضیح می‌دادند: که در شهر آن‌ها همه در بخش تولیدی کار می‌کنند در صورتی که در هامبورگ از ۱۲۰۰۰ نفر تنها ۴۰۰۰ نفر در بخش تولیدی و بقیه در بخش‌های اداری، پژوهش و فناوری می‌باشند. روحیهء اعتصاب‌کنندگان بسیار عالی بود و به گرمی از ما استقبال کردند. ما پیام کمیته همبستگی با کارگران ایران - هامبورگ

را در اختیار آنان قرار دادیم. مردم شهر به طور همه جانبه از مبارزات کارگران دفاع می‌کنند. سرنوشت شهر ۲۵۰۰۰ نفره به سرنوشت کارگران ایرباس گره خورده است. نانوائیان، قصابان، خواربار فروشان و... به طور مجانی مواد غذایی در اختیار پست نگهداری در طول ۵ روز اعتصاب قرار می‌دادند. روستائیان اطراف، هیزم برای آتش شبانه برای‌شان می‌آوردند. در مقابل پرسش ما که وضعیت اقتصادی کارخانه به چه شکلی است که باید فروخته شود؟، آن‌ها مطرح نمودند که: "دفتر سفارشات کارخانه تا سال ۲۰۱۲ - ۲۰۱۳ پر است و ما فقط از ساعت ۱۱ شب شنبه تا ساعت ۱۱ شب یکشنبه کار نمی‌کنیم. خریدار جدید اولین کاری که خواهد کرد لغو قراردادهای موجود بین ایرباس و کارکنان، پائین آوردن دستمزد و افزایش ساعات کار خواهد بود و اگر ما به این حکم کارفرمای جدید گردن نگذاریم، وی ماشین آلات و سفارشات را به جایی خواهد برد که سود بیشتری کسب نماید.

متن

پیام همبستگی به کارگران ایرباس

"کمیته همبستگی با کارگران ایران - هامبورگ" با تمام نیروی خود از مبارزهء شجاعانهء شما جهت حفظ محل اشتغال‌تان پشتیبانی می‌کند. صاحبان ایرباس در رقابت خود و کسب مافوق سود هیچ‌گونه وجدان نآرامی نخواهند داشت که از روی لاشه‌های هزاران نفر از کارگران عبور کنند. افزایش ۱۷ درصدی سود خالص یعنی ۲،۸۵ میلیارد یورو در سال ۲۰۰۵ و پر بودن دفاتر سفارشات در سال ۲۰۰۶ برای آن‌ها کافی نیست. در برابر تهاجم ضد کارگری، هیچ بدیلی غیر از مبارزه جهت حفظ هر محل اشتغال نه تنها در آلمان بلکه در سرتاسر اروپا وجود ندارد. هیچ "توازن عادلانه" ای در از بین بردن محل اشتغال شما نمیتواند وجود داشته باشد، امری که سرمایه داران و کارگزاران آنان در برلین و پاریس تبلیغ می‌کنند. شما نباید اجازه دهید که صفوفتان را پراکنده کنند. شما یک

مجموعه هستید، چه آن‌هائی که قرارداد دائمی دارند، چه آن‌هائی که قرارداد موقت دارند و چه آن‌هائی که در شرکت‌های دیگری که وسائل یدکی تولید می‌کنند، مشغول به کار هستند.

فاکتور اساسی جهت پیروزی در این مبارزه، همبستگی و پیکار مشترک در سرتاسر کنسرن و شرکت‌های وابسته است. همه ما در پراتیک خود دریافته‌ایم که کسی که مبارزه می‌کند ممکن است شکست بخورد، کسی که مبارزه نمی‌کند از همان اول شکست خورده است.

زنده باد همبستگی بین‌المللی

کمیته همبستگی با کارگران ایران - هامبورگ

هامبورگ ۴-۳-۲۰۰۷

تظاهرات سرتاسری در اروپا در ۱۶ مارس

در حالی که کارگران در تمام مناطق هفتگانه ایرباس در آلمان و هم چنین فرانسه، انگلستان و اسپانیا خود را جهت به نمایش در آوردن قدرت متحد و متشکل خود آماده می‌کردند، بلندگوهای تبلیغاتی بورژوازی مهر سکوت بر لب زده و یا مطالب خود را در خط عمومی مدیران ایرباس و سردمداران حکومتی منتشر می‌کردند. مدیران ایرباس با استفاده از ممنوعیت اعتصاب سیاسی کارگری در آلمان، فشار خود را بر کارگران و کارکنان با تکیه بر قانون ارتجاعی فوق افزایش داده بودند. در هامبورگ به مثابه بزرگترین مجتمع ایرباس در آلمان بر مبنای توافق شورای کارخانه و مدیران در ۱۴ مارس، فقط بخش‌های اندکی آن هم با استفاده از حق مرخصی می‌توانستند در این تظاهرات شرکت کنند. با انتشار این خبر موج وسیع اعتراض نه تنها در هامبورگ بلکه در مناطق هفتگانه در آلمان به وجود آمد. فشار از پائین در آن حدی بود که توافق نامه ملغی اعلام گردید. ولی بسیاری از کارکنان از آخرین تصمیمات مطلع نشده و در نتیجه تنها نزدیک به ۱۵۰۰ نفر از هامبورگ در میتینگ شرکت کرده بودند. میتینگ از ساعت ۱۱ صبح می‌بایست شروع می‌شد. ما به مثابه گروه همبستگی با کارگران ایرباس، از ساعت ۹،۳۰ صبح در محل حاضر شده و خود را آماده استقبال از کارگران نمودیم. لحظه به لحظه ده‌ها اتوبوس از شهرهای مختلف به محل میتینگ می‌رسیدند. گروه همبستگی با بلندگوی خود به آن‌ها خوش آمد گفته و بیش از همه روی اهمیت این میتینگ و تأثیرات بین‌المللی آن تکیه کرده و به افشای کوشش‌هائی که از جانب مدیران ایرباس و کارگزاران آنان در دولت‌های امپریالیستی اروپا جهت ایجاد تفرقه در میان کارگران کشورهای مختلف پرداختیم. صدها پرچم قرمز اتحادیه فلزکاران در محل میتینگ در احتزاز بود. بر مبنای آمار اتحادیه فلزکاران در هامبورگ نزدیک به ۲۰۰۰۰ نفر و در سرتاسر آلمان حدود ۲۵۰۰۰ نفر در تظاهرات و میتینگ‌ها شرکت کرده بودند. بسیاری از کارگران از این که فقط یک میتینگ یک ساعته انجام گرفته و تظاهراتی صورت نگرفت، خشم خود را ابراز می‌کردند. به ویژه این اعتراض متوجه حضور نخست وزیران دو ایالت آلمان یعنی نمایندگان اعتلاف بزرگ بیکار سازان که نمی‌بایستی جایی در این میتینگ کارگری داشته باشند، خود را نشان می‌داد.

هیئت نمایندگی کارگران فولاد سازی به ویژه با استقبال وسیعی روبرو شد. آنان در اطلاعیه پشتیبانی خود از جمله نوشته بودند که:

"ما کارگران و کارمندان باید یاد بگیریم که منافع خود را مشترکا و فرای مرز جغرافیائی نمایندگی نموده و جهت عملی ساختن خواسته‌هایمان مبارزه کنیم..."

سخنرانی رئیس مجموعه شوراهای ایرباس با دست زدن‌های ممتد همراه بود، آن جا که اعلام کرد:

"ما نباید اجازه دهیم که مابین ما تفرقه بیندازند. ما در تمام کنسرن و برای حفظ تک تک محل اشتغال مبارزه می‌کنیم..."

رئیس اتحادیه فلزکاران آلمان در سخنرانی خود اعلام کرد:

"ما در مقابل همکارانمان در اسپانیا، فرانسه و یا انگلستان مبارزه نمی‌کنیم و نباید اجازه دهیم که ما را در مقابل همدیگر قرار دهند... مخالفین ما مدیران کنسرن هستند و نه همکاران ما در کشورهای دیگر..." و بالاخره سخنرانی خود را با این جمله پایان داد که:

"... این اصل هم چنان اهمیت خود را حفظ کرده است که کسی که مبارزه می‌کند ممکن است شکست بخورد، کسی که مبارزه نمی‌کند از همان اول شکست خورده است."

اجرای گُر توسط کارگران شهر Nordenham (یکی از مناطق هفتگانه ایرباس در آلمان) که شعر و آهنگ‌اش توسط خود کارگران تنظیم شده بود، اوج میتینگ بود. طنین هم‌نوائی شرکت کنندگان در میتینگ با گروه گُر بدون شک مرز جغرافیائی هامبورگ را پشت سر گذارده و پیام روشنی به همه کارگران ایرباس بود:

"با قدم‌های استوار نمایش آتش

با قدم‌های استوار نمایش قدرت

با قدم‌های استوار مقابل طمع سرمایه

قدم‌های استوار از همین جا آغاز می‌شود..."

شرکت دانش آموزان و جوانان در میتینگ هامبورگ بسیار چشم‌گیر بود. تعداد زیادی از اعضای حزب مارکسیست – لنینیست آلمان با شعار

"مبارزه متحد جهت حفظ تمام محل‌های اشتغال در سرتاسر اروپا"

فعالانه در این میتینگ شرکت داشتند. آن‌ها به طور وسیع به پخش اطلاعیه کمیته مرکزی حزب در پشتیبانی از کارگران ایرباس و نشریه "سازنده هوپما" (که تا کنون ۶ شماره از آن انتشار یافته که در آن کارگران نظرات خود را مینویسند و حزب مارکسیست – لنینیست آلمان نقش برجسته‌ای در انتشار آن دارد) پرداختند.

در شهر تولوز فرانسه بیش از ۷۵۰۰ نفر از کارگران، کارمندان و خانواده‌های کارگران ایرباس و شرکت‌های وابسته به آن تظاهرات با شکوهی را در همین روز برپا کردند. روزنامه نول‌ابزواتور گزارش خود را از این تظاهرات با تیتر "کارکنان ایرباس سلاح‌های خود را بر زمین نمی‌گذارند" مخابره کرد. نماینده سندیکای س. ژ. ت. در سخنرانی خود اعلام نمود:

"اگر مذاکرات ۱۸ مارس به بازپس گرفتن طرح مدیران نیانجامد، در این صورت ماشین‌ها از حرکت باز خواهند

در انگلستان در متینگ روز ۱۵ مارس بیش از ۵ هزار نفر شرکت کرده بودند. نماینده کمیته برگزاری میتینگ اعلام کرد که:

"ما نیاز به یک جبهه متحد در مقابله با طرح مدیران کنسرن داریم..."

در اسپانیا کارکنان ایرباس یک ساعت دست از کار کشیده و ماشین‌ها را خواباندند. در شرکت‌های وابسته به ایرباس در بلژیک و هلند نیز تظاهرات و اعتصابات موضعی انجام گرفت.

مبارزات روز ۱۶ مارس در کشورهای اروپایی و در سرتاسر کنسرن بدون شک یکی از خاکریزهای موفق مبارزات کارگران بود. هنوز خاکریزهای متعدد دیگری در مقابل این کارگران قرار دارد. آینده نشان خواهد داد که سرنوشت این مبارزه به کجا خواهد انجامید. ولی نتیجه هر چه باشد آن چه که روشن است این که این مبارزه متحد و مشترک هم اعتماد به نفس کارگران را بالا برده و هم همبستگی بین آنان را در ورای مرزهای جغرافیایی گسترش داده و بدون شک نقش برجسته‌ای در رشد آگاهی طبقاتی کارگران خواهد داشت.

نصرت تیمورزاده

۲۰۰۷-۳-۱۹

